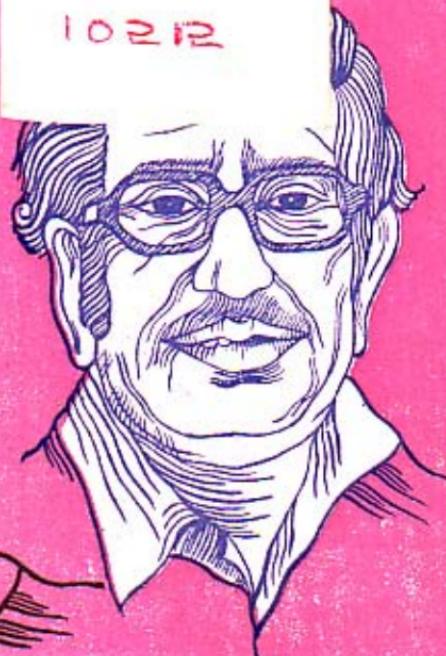

நக்ஸசுபதியும்

நடவடிக்கை

திரு
10212

தே.எஸ். சிவசுமாரன்.

SUREEP
PURNAJITHI

கைலாசபதியும் நானும்

கே. எஸ். சிவகுமாரன் B. A.

**KAILASAPATHIYUM NAANUM
A CRITICAL ASSESSMENT
by K. S. SIVAKUMARAN, B. A.**

All Rights Reserved

FIRST PUBLISHED IN JANUARY, 1990

FIFTY FOURTH PUBLICATION OF:
THAMIL MANRAM
GALHINNA, KANDY, SRI LANKA.

Office Address:

THAMIL MANRAM,
No. 10, FOURTH LANE,
KOSWATTA ROAD,
RAJAGIRIYA.

அச்சு:
சாமர பிரின்டர்ஸ்
22/A, மல்லிகா லேண்,
கொழும்பு 6.

Printed at:
Chamara Printers
22/A, Mallika Lane,
Colombo 6.

செய்யாமற் செய்த உதவி..

அறிவுடைய நல்வர்கள், என்றுமே செய்ந்றி மறப்பவர்கள்லர். அதுவும், எதிர்பாராத திலையில் எமக்கு ஒருவர் நல்லன செய்தால், வாழ்நாள் முழுவதிலும் அதனை நினைத்துக்கொண்டிருப்பதே எமக்குத் தனி மகிழ்ச்சியைத் தருவதாகி விடுகிறது.

தான் முன்பு ஓர் உதவியும் செய்யாமலிருந்தும், பிறர் தனக்குச் செய்த உதவிக்கு நாம் என்ன செய்தல் வேண்டுமோ? அறிவிலிகளைனில், 'இவர் என்ன பெரிதாகச் செய்துவிட்டார்' என்ற நினைப்பில் மற்றவர் செய்த நல்லை மறந்துவிடுவார்கள் அத்துடன் நிற்காமல், சில தீயவர்கள் நன்மை செய்தவருக்குத் தீங்கு செய்யவும் தயங்கமாட்டார்கள். ஆனால், அறிவுடையோர் நிலை வேறு, முற்றிலும் வேறு. அவர்களின் நிலை பற்றி, ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே திருவள்ளுவர் என்கூறியிருக்கிறார் தெரியுமா?

செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும்
வானகமும் ஆற்ற வரிது

முன்பு எதுவித உதவியும் செய்யாமலிருந்தும், தனக்கு உதவி செய்தவருக்கு, மன்னுலகையும் வானுலகையும் கைம்மாருக்க கொடுத்தாலும், அது போதுமானதாகாது என்று திருவள்ளுவர் கூறியுள்ளார். அந்த அடிப்படையில், நன்றி உணர்வுடன் எழுதப்பட்டுள்ளது தான், இந்தால்.

இலங்கையின் இலக்கிய வானில் சுடர் விட்டெடாளிர்ந்த தொரு, மங்காப் புகழ்பெற்ற தாரகை பேராசிரியர் கைவாச பதி. அவர், பேராதனையில் 1952ஆம் ஆண்டிலிருந்து பல்கலைக் கழகப்படிப்பை மேற்கொண்டு, தமிழில் முதல் தரத்தில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்றவர். பட்டதாரியான பின், பொதுநெட் தொடர்புத்துறையில் பிரவேசித்தார். 1960 ஆம் ஆண்டில், "தினகரன்" ஆசிரியரானார். இத்துறையில் மிர்ர் ந் து கொண்டிருந்த போதிலும், அவருக்கு மனத்திருப்பி ஏற்பட வில்லை. எனவே, மீண்டும் பேராதனை திரும்பினார். இம்முறை, தமிழ் விரிவுரையாளராக, பின்னர், இங்கிலாந்து சென்று, கலாநிதிப்பட்டம் பெற்றுர் யாழ்ப்பாணத்தில் இலங்கைப்பல்கலைக்கழக வளாகம் நிறுவப்பட்டபொழுது அதன் தலைவரானார். அங்கு, தமிழ்ப் பேராசிரியராகவும் கடமை புரிந்தார். இத்தனைச் சாதனைகளின் பின்னரும் தெரிந்தவர்களைக் கண்ட சமயம், புன்னகை புரிந்து வரவேற்று, இனிமையாகப் பழகி வந்தார். மனிதாபிமானம், அவரிடத்தில் உச்ச நிலையைக் கண்டது.

பேராதனையில் பல்கலைக்கழகம் மாணவருடையிருந்த காலத்திலேயே அவர் எனக்கு அறிமுகமானார். நான், ஓராண்டுமுன்பு, பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்திருந்தேன். பின்னர், 1958 ஆம் ஆண்டில், நான் “தினகரன்” துணையாசிரியராகப் பதவி யேற்ற சமயம், அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. தனக்குத் தெரிந்த வகையில், மற்றவர்களை நல்வழி நடத்துவதில் அவர் மிக வல்லவராயிருந்தார்.

கலாநிதி கைலாசபதி, “தினகரன்” ஆசிரியராக இருந்த பொழுதுதான் திரு. கே. எஸ். சிவகுமாரன், அவரை, தினகரன் அலுவலகத்தில் சந்தித்திருக்கிறார். திரு. சிவகுமாரனின் வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்ட கைலாசபதி அவர்களுக்குத் தனது நன்றியைத் தெரிவிக்கும் விதத்தில் அவர்களுக்கிடையில் ஏற்பட்ட நிலையான உறவுகள் பற்றியும், திரு. கைலாசபதி காட்டிய பாதையில் தான் சென்று வெற்றி கண்டுள்ளது பற்றியும், திரு. சிவகுமாரன் இந்நாலில் எடுத்துக்கூறியுள்ளார். மிகவும் பணிவான பேராசிரியர் கைலாசபதி, தமிழ்களைத்திலும் பிரபல்யமானவர். அவர் காட்டிய நல்ல வழியில் நன்மை பெற்றதற்கான தன்றிக்கடனைச் செலுத்தியிருக்கும். திரு. சிவகுமாரன், உயரிய பண்பினர். எவ்விதப் பலனும் எதிர்பாராமல், நல்ல ஆலோசனை கூறித் தன்னை வழிப்படுத்திய கலாநிதி கைலாசபதி பற்றி, நன்றிய ஈர்வுடன் இந்நாலில் திரு. சிவகுமாரன் எழுதியிருப்பது ஒன்றே அவரின் உயரிய பண்பிற்குப் போதிய சான்று. ஏழாண்டு காலத்திற்கு மேலாக, இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாப நத்தின் செய்திப் பகுதியில் நான் கடமை புரிந்த சமயம், அவருடன் நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பும் எனக்கு இருந்தது.

இவ்வாருக, நன்கு அறிமுகமான இருவரின் தொடர்பு கையை இந்நாலைச், தமிழ் மன்றப் பிரசரமாக வெளியிடுவதில் பெரிதும் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இல. 10, நாலாவது லேன்,
கொல்வத்த ரோட்,
ராஜகிரி.

10—01—1990

எஸ். எம். ஹனிபா
நிர்வாகச் செயலாளர்
தமிழ் மன்றம்

கைலாசபதியும் நாலாசிரியரும்

மறைந்த பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் பற்பல துறைகளில் ஈடுபட்டுப் பெரும் பணி செய்துள்ளார் என்பது நாம் அறித்தாலோ, ஒர் எழுத்தாளனாக, ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியனாக, ஒரு கல்விமானாக, ஒரு திறனையவாளனாக, ஒர் ஆய்வறிவாளனாக அவர் ஆற்றிய பணிகள் நமது நாட்டிற்கும், தமிழியலுக்கும், மனுக்குலத்திற்கும் பயனளித்துள்ளன, செலகுஜைத் தொடர்புச் சாதனங்களை அவர் பயன்படுத்திய முறையும் பராமரித்தத்தக்கது. நல்ல பேச்சாளனாக, ஒலிபரப்பாளனாக, எழுத்தாளனாக, மொழி பெயர்ப்பாளனாக, நுலாசிரியனாக, போதனுகியனாக விளங்கிய அவரிடத்து ஒரு காந்த சக்தி காணப்பட்டது. ‘செய்வன திருந்தச் செய்’ என்பதில் அசையாத நம்பிக்கையுடையவர் கைலாள் அவரை அனுகியவர் எவ்வரையும் இதய சுத்தியுடன் ஆதரித்து, குறை நிறைகளைச் சுட்டிக் காட்டி, அன்பு செலுத்தி, ஆகரவான முறையில் வழிநடத்திவிட்டுள்ளார். அவவிதம் பயனடைந்த பலரில் இந்துலாசிரியன் ஒருவன்.

1954 இல் அவரை முதன் முதலில் இலங்கை வானைவிக் கலையகம் ஒன்றிலே கண்டேன். பழக்கம் ஏற்படவில்லை. வெள்ளவத்தை 40 ஆம் ஒழுங்கையில் எனது பெற்றேரூடன் வசித்துவேளை அவர் 42 ஆம் ஒழுங்கையில் தமது மாமனூர் குடும்பத்துடன் வசித்து வந்தார். அப்பொழுதும் தொடர்பு ஏற்படவில்லை.

“தினகரன்” ஆசிரியராக அவர் பதவியேற்ற பின்னரே, நான் அவரிடம் சென்று என்னை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டேன். இந்த அறிமுகம், குழுசமாக அமையக் குழந்தை உதவிற்று. அச்சமயம், இன்றைய பெரும் ப்தத்திரிகை ஆசிரியர்களும், நாடறிந்தவர்களும், சட்டத்தரணிகளுமான ஆர். சிவதருஷாதன் அவர்களும். கி. சிவப்பிரகாசம் அவர்களும் “தினகரன்” ஆசிரியர் குழுவில் பணியாற்றி வந்தனர். இவர்கள் ஏற்கனவே என்னை அறிந்தவர்கள் எனவே, தமது சக ஆசிரியர்களுக்குப் பரிச்சயமாயிருந்த என்னை ஒருவிதமரியாதையுடன் அணுகிச் சம்பாஷிக்கத் தொடங்கினார், அமர்ர் கௌலாஸ். அவறுடன் உரையாடுவதே ஒரு தனியின் பம்; பயனுள்ள கருமம்.

அந்தாட்களில் ஆங்கிலம் மாத்திரம் பேசவது, ஆங்கில இலக்கியத்தைப் பற்றி வானளாவப் புகழ்வது, மேலைக் கலையுலகம் பற்றிப் பிரஸ்தாபிப்பது போன்ற தமிழிற் சிந்திக்காத ஒரு வண்ண நான் சஞ்சரித்து வந்தேன். இந்தக் குறைபாட்டை இனங்கண்டுகொண்டதனாலோ என்னவோ கைலாஸ் என்னைச் சரியான வழியில் திசைதிருப்ப எண்ணாங் கொண்டார் போலும். தமிழிற் சிந்தித்து தமிழிலக்கியம் பற்றி எழுதும்படி பணித்தார்.

அக்காலத்தில் சிறுகைத், புதுக்கவினைத், திரைப்படப் பாட்டுக்கள் போன்றவற்றில் நான் பிரீதி கொண்டிருந்தேன். இருந்தபோதிலும், ஆங்கிலத்திலே கலை, இலக்கிய விமர்சன நூல்களைப் படித்தும் வந்தேன் எனது ‘நெகட்டில்’ (Negative) இயல்புகளைப் ‘பொசிடிடிவ்’ (Positive) ஆக்கும் எண்ணத்துடன் அவர் கூறினார்; “நீர் ஒன்றில் ஆக்க இலக்கியகாரரூப இருக்கவேண்டும். அல்லது விமர்சகனைக் கவர வேண்டும். ஆக்க இலக்கியம் படைக்கப் பலர் நம்மிடையே இருக்கிறார்கள். உமது உலக இலக்கிய அறிவு, தமிழ்மூலகுச் செழுமையூட்ட வேண்டுமாயின், நீர் நமது தமிழ் இலக்கியங்களைப் படித்து விமர்சனங்கள் எழுதினால் என்ன? அது உமக்கும் நல்லது, சமூத்துத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும்

உதவினாலும் உதவும்” என்றார். நான் ஆச்சரியப்பட்ட ஒடை; வீமர்சகஞா நானும் மாறலாம் என்ற தெரியத் தையும் உற்சாகத்தையும் வழிகாட்டலையும் தந்த அந்தப் போராசானுக்கு, நான் பணிவிடகேயேன்.

அவர், பளக்கனேவின் நூல் ஒன்றைத் தந்து அதனைப் படிக்குமாறு கூறினார். 1959 ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் ‘அழுத்து’ என்ற விமர்சன ஏடு தமிழ் நாட்டில் முதல் தடவையாகப் பிரசுரமானபோது, அதனை எனக்கு அறிமு கெப்படுத்தியவரும் கொலாஸே. நம்பிஞால் நம்புங்கள், சமகா வத் தமிழ் இலக்கியம் பற்றி ஒன்றுமே அறிந்திராத எனக்கு நுழைவாயில் அமைத்துத் தந்தவர் கொள்ள. பின்னர் யேராசிரியர் சிவத்தம்பி, எம். எஸ். எம். இக்பால், சிலையூர் செல்வராசன், பி. ராமநாதன், (ஜவாஹர்) கனசரத்தினம் இவர்கள் மூலமே புதுமைப்பித்தன் முதல் ஜெயகாந்தன் வரையிலுமான, சிதம்பர ரகுநாதன் முதல் வல்லிக்கண்ணன் வரையிலுமான, விந்தன் முதல் ஜானகிராமன் வரையிலுமான, கு. ப. ரா. முதல் ந. பிச்சங்கர் த்தி வரையிலுமான, சிட்டி முதல் க. நா. க. வரையிலுமான பல தமிழ் நாட்டு இலக்கியக் கர்த்தாக்கள் பற்றியும், விமர்சகர்கள் பற்றியும் அறிய தேர்ந்தது. இது ஜம்பதுகளின் கடைக்கூறில் திகழ்ந்தது

“நாவலாசிரியர் வரின்கயில் வரதராசனாரின் இடம்”
 “நான் விரும்பும் நாவலாசிரியர்” போன்ற தொடர்களில்
 எழுதும்படி என்னைப் பணித்து, எமது பெரிய எழுத்தா
 ளர்கள் மத்தியில் எனக்கும் இடமளித்து, எனது கட்டு
 ரைகளை வெளியிட்டார். “பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மணம்
 பெறும்” என்பது போல நானும் ஓரளவு பிரபல்யம்
 பெறத் தொடங்கினேன். இதற்கிண்டயில் ‘எழுத்து’, ‘சரஸ்வதி’ போன்ற பத்திரிகைகளிலும் எனது கட்டுரைகள்
 வெளியாயின.

எனது பழக்கங்களை அனுக அவர் தடையாக இருக்கவில்லை. ஆயினும், சமூகவியல் அடிப்படை

யில் நோக்குவதே பொருத்தமுடையது என்று அடிக்கடி வலியுறுத்தி வந்தார். இதற்கிடையில், கைலாஸ் அவர்களை அறியுமின் நமது நாட்டு மற்றெல்லா தலைசிறந்த ஆய்வறிவா ஸரான் பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பியை அறிமுகஞ்செய்து கொண்டிருந்தேன். அவர் கொழுப்பு ஸாஹிராக் கல்லூரி யில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி வந்தார். நான் படித்து வந்த கொழுப்பு அரசு, ஜோகப் கல்லூரித் தமிழ் மன்றமும் அவருடைய கல்லூரித் தமிழ் மன்றமும் ஏதோ விவாதம் தடுத்திய 'பொது, நானும் பங்கு கொண்டேன். அப்பொழுதான் 'சிவா' அவர்களுடன் அறிமுகமாகினேன்.

கைலாஸம், சிவாவும் எனது பலவினங்களை நன்கு அறிந்திருந்தும் உந்சாகமுட்டி விமர்சனத் துறையில் கவனஞ்செலுத்த வழிகாட்டினர்.

கைலாசபதி அவர்களுடன் கலந்தாலோசிக்கத் தொடங்கிய பொழுததான், எனது பல குறைபாடுகள் தெரிய வந்தது. முகவில் 'டொக்மட்டிக்' (Dogmatic) ஆக இருக்க வேண்டாம் என்றார். மேலைத்தேய விமர்சனப் பார்வைகள் மாத்திரமே முற்று முழுதாகச் சரியானவை என்று கருத வேண்டாம் என்றார். உயர்ந்த கருத்துக்களையும் எளிமையான, இலக்குவான் முறையில் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றார். பத்து எழுத்தின் மூலம், பொதுவாக விமர்சகர்களுக்குப் பயன் விகிதம் தொண்டைச் செய்கிறேன் என்று என்னை உற்சாகப்படுத்தினார். எனது பத்திரிகை எழுத்துக்கள் நூல் வடிவம் பெறவேண்டும் என்றும் அவர் வலியுறுத்தி வந்தார். எனது முதல் நூல் ஆங்கிலத்திலே வெளி வந்த பொழுது அதற்கு அணிந்துரை வழங்கினார். பட்டப் படிப்பையும், ஆராய்ச்சிகளையும் நான் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று கூறி வந்தார். களை இலக்கியங்கள் மாத்திரமன்றி, பல துறைகளைப் பற்றியும் ஈடுபாடு கொண்டு அவற்றின் செய்திகளைத் தமிழில் தரவேண்டும் என்றார். அவர் தெரிவித்த ஆலோசணையின் பேரிலேயே, திகனரங் வாரமஞ்சரியிலே 'அறிவியல் வளர்ச்சி' என்ற கட்டுரைத் தொடரை எழுதினேன்.

எனது நூல்கள் ஆங்கிலத்திலே அதிகம் வரவேண்டும் என்றார். நானும் ஓர் ஆங்கில இலக்கியப் பட்டதாளி என்பதை நானே மறந்துவிடும் போதெல்லாம், அதனை நினைவுட்டி, என்னிடமே மேலை இலக்கியங்கள் பற்றிய சில பல தகவல்களைக் கேட்டறிவார். உண்மையிலேயே நமது நாட்டுத் தமிழ் எழுத்தாளர்களிலே (ஆங்கில இலக்கியத்தை ஒரு பாடமாகப் பயின்ற பட்டதாளிகளான ஏ. ஜெ. கனகராஜன், சி. வி. இராஜசுந்தரம், மஹ்ருப், நிர்மலா தித்தியா எந்தன், கரேஷ், செ. கணக்நாயகம் போன்றவர்கள் உட்பட) பேராசிரியர் கைலாசபதியைப் போன்று சமகால ஆங்கில விமர்சன நூல்களைப் படித்தவர் எவ்வுமிருந்திரார் என்னான் துணிந்து கூறுவேன். அவர் மூலமாகவே நான் சில நூல்களைப் படித்துத் தேற முடிந்தது. உதாரணமாக மார்க்சிய விமர்சகர் பிகால்ட்ஜெல், 'த கிரிடிடிக்கல் இடியம்' (The Critical Idiom) என்ற ஆங்கில நூல்வரிசை ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

வானெனவியில் செய்தியாளனுகவும், ஒலிபரப்பாளங்கு வும் நான் பணி புரிந்த வேளை, எனது முயற்சிகளைப் பாராட்டி வாழ்த்தினார்.

ஆங்கில வாசகர்களுக்கும், நேயர்களுக்கும் நமது கலை இலக்கிய முயற்சிகளை அறிமுகப்படுத்தி வருவதை மாத்திரம் பலர் பாராட்டுவதுடன் நின்றுவிடும் பொழுது, கைலாஸ் அவர்கள், அது எனது பணிகளில் ஓர் அம்சமே என்றும் அடிப்படையில் நமது நாட்டு முன்னணித் தமிழ் விமர்சகர்களில் ஒருங்களைக் கண்ணக் கருதிக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் 'பத்தி' எழுத்துடன் நின்று விடாது, பரந்து விரிந்த ஆழமான முயற்சிகளைத் தான் எதிர்பார்ப்பதாகவும் வலியுறுத்தி வந்தார்.

கைலாசின் உற்சாகமான வரவேற்றப்பையும், ஆதரவையும், அன்பையும், மதுப்பளித்து விவாதித்து, தன்வழிக்கருத்துக்கள் பொருத்தமுடைமை என்று நினைவாட்டும் பண்பையும், சுவையான ஆய்வறிவுப் பரிவர்த்தனையையும் பெற்று வந்தேன்.

கைலாசபதி தன்னை ஒரு சமூகவியல் ஆய்வறிவாளராகவே இனங் காட்டிக்கொண்டார். அவருடைய கருதுப்படி, ‘இக்காலத்தில் இலக்கிய கர்த்தா ஒருவர் விவேகத் தூடனும் ஆற்றலுடனும் செயற்பட வேண்டுமாயின் கணிசமான உலகியல் அறிவும் அனுபவமும் பெற்றிருக்க வேண்டுவதன்றி, சமுதாயத்தின் இயக்கவியல் பற்றிய ஞானமும் வாய்க்கப் பெற்றிருத்தல் அவசியமாகும். திறனுய்வு மனிதவாழ்க்கையை விவரித்து விளக்கங் கூறும் அறிவுத்துறைகள் பலவற்றைச் சார்ந்து நிற்கிறது மனிதப் பண்பியல் துறைகளான வரலாற்றியல், தொல்பொருளியல், மெய்யியல், அழிகியல், மொழியியல் முதலியனவற்றுடன், சமூக வின்துஞானத் துறைகளான மாணிடவியல், சமூகவியல், உளவியல், அரசியல், பொருளியல், மக்கட் பண்பாட்டியல் என்பனவும் இலக்கிய ஆய்வுக்கு இன்று இன்றியமையாதன. தனித்தும் சார்ந்தும் இயங்கும் இப்பண்பே நவீன இலக்கியத் திறனுய்வை முற்கால இலக்கிய ஆய்வுகளிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது, (முன்னுரை “சமூகவியலும் இலக்கியமும்” 1979. சென்னை என். சி. பி. எச்.)

பல்நெறி சார்ந்த (multi - disciplinary) ஆய்வும், அனுசூழ்நிறையும் தமிழிற்கு அறிமுகமாகிப் பரவலாகி வருவது கைலாசபதி மூலமே என்பது மிகையல்ல. அது மாத்திரம் போதாதா, பெயர் தீடித்து நிற்க? இந்த நூற்றுண்டிலே, சமூம் உலகுக்கு அளித்த தமிழ் ஆய்வறிவாளர் கைலாசபதி என்பதை, அடுத்த சில தசாப்தங்கள் நிருபிக்கத்தான் போகின்றன.

கைலாசபதியின் அனுகுழை

பேராசிரியர் கணக்காபதி கைலாசபதி கலை, இலக்கிய, தலை, சமூக அரசியல் துறைகளிலே பரிமாணங் கொண்ட பங்களிப்பினைச் செய்து விட்டு மறைந்த ஓர் ‘ஆய்வறிவாளர்’. ‘இன்டலெக்சுவல்’ (Intellectual) என்ற ஆங்கிலப் பதத்திற்குச்சமமாக ‘ஆய்வறிவாளர்’ என்ற பிரயோகத்தைப் பிரபல்யப்படுத்திய முதல்வர்களில் அவர் முக்கியமானவர்.

இந்த ஆய்வறிவாளர், விமர்சகர் அல்லது திறனுய்வாளராகவும் கணிக்கப்படுகிறார். ஏனைய திறனுய்வாளர் போன்று கைலாசபதியை மதிப்பிட முடியாதிருக்கிறது. இதற்குத் காரணம், இவர் இலக்கிய வரலாற்றுக்கியஞக் நின்றே தமது திறனுய்வைச் செய்திருக்கிறார். அதாவது, ஒரு மதிப்புரையாளராகக் குறிப்பிட்ட ஓர் ஆக்கத்தைப் பற்றியோ, ஆசிரியனைப் பற்றியோ இவர் எழுதியவை எண்ணிக்கையில் அதிகமில்லை. ஒரு சில நூல்களுக்கு முன் னுரை எழுதும் பொழுதுகூட பொதுப்படையான அடிப்படைச் சிந்தனைகளைத்தான் தொடருச் சென்று வலியுறுத்த வேண்டியவற்றை வளியுறுத்தி இருக்கிறார்.

புறநடையாகக் காவலூர் ஜெகநாதன், சாந்தன் ஆகி யோரின் சிறுகதைத் தொகுப்புகளுக்கு எழுதிய முன்னுரைகளை ‘ப்ராக்டிக்கல் கிரிட்டிசிஸம்’ (Practical Criticism) கைலாசபதியின் வாக்கியத்தில் கூறுவதானால், புறநிலைக் கொள்கை என்ற வகையில் அடக்கலாம். ஆக, கைலாசபதி மதிப்புரைகளை எழுதுவதை விட தனி இயக்கங்கள், போக்குகள்,

தனியாட்கள் போன்றவற்றைப் பற்றிய அறிவாராய்ச்சிக் குறிப்புகளையும் திறனுய்வுக் கட்டுரைகளையும் எழுதி இருக்கிறார். அதாவது அவர் இலக்கிய வரலாற்றைப் புதிய முறையில் அனுகி, இலக்கிய வரலாற்றுசிரியர்களுக்குக் குறிப்பாகவும், இலக்கிய மாணவர்களுக்குப் பொதுவாகவும் எழுதும் ஒர் ஆய்வறிவாளர். என்னிடதான் கைலாசபதியை ஒரு சாமாண்ய விமர்சகராகக் கருத முடியாதிருக்கிறது.

அவகுடைய ஆரம்ப நூல்களில் ஒன்றுன் 'பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்' என்ற நூலை எடுத்துக் கொண்டால், சங்ககாலம் சங்கமருவிய காலம், பல்லவர்காலம், சோழர் காலம் ஆகிய காலங்களில் எழுந்த தமிழ் இலக்கியங்களை வசூக்க அடிப்படையில் அனுகிப் புதிய கருத்துக்களை அவர் தெரிவித்திருப்பதை நாம் காணகிறோம். கைலாசபதி தெரிவித்துள்ள கருத்துக்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு, தமிழ்நாட்டு தமிழ் இலக்கிய நலீன ஆய்வாளர்களில் ஒருவராகவீ சோ. கேசவன் 'பண்ணும் மனித உறவு கரும்' என்ற நூலை எழுதி இருப்பதை அவதானிக்கிறோம். இது போன்றே, நால்லி, ஒப்பியல், 19 ஆம் நூற்றுண்டுத் தமிழ் இலக்கியப் புதுப் புனைவாளர்கள், சிந்தனையாளர்கள் போன்ற விஷயங்கள் குறித்து, தமிழ் இலக்கிய வரலாறுகளே கைலாசபதி எழுதுவதை நாம் காணகிறோம்.

கைலாசபதி ஓர் இலக்கிய வரலாற்றுச்சிரியன் என்ற முறையில் முழுமூலமான கணிப்பை மேற்கொள்ள நூல் வடிவம் பெருத பல கட்டுரைகள் இருக்கின்றன. அவை அண்ததும் நூல் வடிவம் பெற்றிருத்தான், கைலாசபதியின் ஆளுமையை ஓரளவு கணிக்க முடியும்.

இலக்கியத் திறனுப்பு தொடர்பாக, குறிப்பாக ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனம் தொடர்பாகக் கொலைசபதி பின்பற்றிய அனுகுழல்லையை விளக்கிக் காட்டுவதே இவ்விடத்தில் எனது நோக்கம். இந்த முயற்சிக்கு ஆதாரமாகக் கைலாச பதியின் மூன்று பிரசரங்களை எடுத்துக்கொள்வோம். அவையாவன: ‘இலக்கியமும் திறனுய்வும்’ (1973 — 1976).

'இலக்கியச் சிந்தனைகள்' (1983) (இந்நாவில் இடம்பெற மூன்று 'தமிழும் விமர்சன இலக்கியமும்' என்ற கட்டுரை விசேஷமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது), 'ஸமூத்தில் இலக்கியத் திறனுயவு' (இக்கட்டுரை இந்தியாவில் வெளியாகிய 'கடர் மலர்' என்ற ஏட்டில் இடம்பெற்றது).

முதலிலே, ‘அழக்கியத் திறனாய்வு’ என்ற கட்டுரையில் கைலாசபதி தெரிவிக்கும் கருத்துக்கணைப் பார்ப்போம்.

‘திறனுய்வு’ என்பது இக்காலத்தில் எதனைக் குறிக்கும்? இதற்கு ஓரளவு நிறைவான பதிலைப் பேராசிரியர் தருகிறார்:

‘அழகைச் சுவைப்பதுடன், அதனேடு மிரிக்க இயலாத வாறு பினைக்கப்பட்டிருக்கும் செய்திகளையும் சிந்தனைகளை யும் கருத்துருவங்களையும் கண்டுகொள்வதும் அவற்றை மதிப்பிடுவதும் அவற்றுக்கு விளக்கம் உரைப்பதும் திறனைய விண் பண்பும் பயனும் ஆகும். இன்றையத் திறனையவு, விவரித்து விளக்கும் முறையைப் பற்றுக்கோடாய்க் கொண்டது என்பதில் தவறில்லை’.

உரையாசிரியர்கள் மரபு போன்று, திறனும்வு மரபு இலங்கையில் உண்டா? ஆக. இவ்வெட்க்கால உரையாசிரியர் மரபு நமது நாட்டிலும் செழித்து வளர்ந்து வந்திருப்ப தாக்க கெலாசபதி தெரிவிக்கிறார். இதற்கு ஆதாரமாக மா. பீதாம்பரன் எழுதிய ‘ஸம்நாட்டு உரையாசிரியர்கள்’ (கணேச ஜூயர் நினைவு யலர் - 1960) என்ற கட்டுரையைக் குறிப்பி இருக்கும். ‘சித்தியாருக்கு உரைகண்ட ஞானப்பிரகாச முனி வரிவிருந்து சங்க நூற் செல்வர் க. அருளம்பவனுர் வரை இம்மரபு குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் ஈழத்தில் நீடித்துள்ளது’ என்பது கெலாசபதியின் அவதானிப்பு. ‘பண்டித முறைத் திறனும்வு’, ‘மரபுவழித் திறனும்வு’ என்று இம்முறையைக் கொல்கைசபதி விபரிப்பார். இந்தப் பண்டுள்ளோர் சிலரில் சி. கணேச ஜூயர், வ. மு. இரத்தினேஸ்வர ஜூயர், விபுலாந்த அடிகள், பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை,

சோ. இளமருகனார், பண்டிதர் க. வீரசுடி ஆகியோரிடம் பெயர்களைக் கைலாசபதி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

'இரசனை முறைத் திறனுயவு' எல்லது 'கலையுணர்ம நோக்குத் திறனுயவு' என்ற வகையில் விபுலானந்த அழகனார், பண்டிதமனி சி. கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரும், க. ஏ. அருள்நந்தி, தி. சதாசிவ ஜயர், அ. வ. மயில்வாசனம், மா. பீதாம்பரன், கனக செந்திநாதன், பண்டிதர் பொ. விருஷ்ணபிள்ளை, பண்டிதர் க. பொ. இரத்தினம் போன்றாரும் பங்களிப்புச் செய்திக்குப்பதாகக் கைலாசபதி குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

'முதலிரு பிரிவினருக்கும் இலக்கியத்தின் பயன், இலக்கியத்தில் இடம்பெறக்கூடிய பொருள், இலக்கிய ஆரியார்கள் கையாள வேண்டிய மொழி நடை என்பன பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு இருக்கவில்லை' என்று கைலாசபதி திட்டவட்டமாகத் தெரிவிக்கிறார்.

சமுத்து நலீன திறனுயவாளர்களின் மூன்றாண்டியாக இலக்கையர்கோன், சி. வைத்திவிங்கம், சோ. விவபாதாநாதரம் ஆகியோரைக் கைலாசபதி குறிப்பிட்டுள்ளார். கலைப்புவர் க. நவரத்தினம், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை மு. இராமலிங்கம் ஆகியோர் பங்களிப்பைப்படியும் பதிவு செய்கிறார்.

'தனிப்பட்ட இலக்கியப் படைப்புகள் பற்றி மட்டு மன்றிப் பொதுவாக இலக்கியம் தொடர்பான பல்வேறு செய்திகள் குறித்தும் கொள்கை அடிப்படையிலும் உள்ள மை விளக்கம் தரும் நோக்கிலும் சிலர் எழுதினர். கே. கணேஷ், அ. ந. கந்தசாமி ஆகியோர் இத்தொடர்பில் விதந்துரைக்கப்பட வேண்டியவர்கள்'என்கிறார் கைலாசபதி,

ஜம்பதுகளின் இறுதியிலிருந்து க. கைலாசபதி, வா. சிவத்தம்பி, ஏ. ஜே. கனகரத்ன, சி. முருகையன், சில்லையூர் செல்வராசன் ஆகியோர் தீவிரமாகச் செயற்பட்டு வருபவர்கள் என்று குறிப்பிடும் பேராசிரியர், 'சமுத்து இலக்க

கியங்கள் மட்டுமன்றிப் பொதுவாகத் தமிழ் இலக்கியத் திறனுயவும் ஆழ அகலம்பெற இவர்கள் பங்களித்துள்ளனமை நன்கு தெரிந்த செய்தியாகும்' எனவும் கட்டிக்காட்டி இருக்கிறார்.

தமது கட்டுரையிலே, பேராசிரியர் கைலாசபதி தொடர்ந்து கூறியிருப்பதாவது:

'இவர்களுக்கு (முற்கூறப்பட்டவர்கள்) காலத்தால் சிறிது பின்னதாக கே. எஸ் சிவகுமாரன், ஆ. சிவநேசச் சௌவன், சபா ஜெயராசா, சித்திரலேகா மௌனங்குரு, எம். ஏ. நுஹ்மான், செ. யோகராசா, க. நவசோதி முதலி யோர் திறனுயவுத் துறையில் ஆர்வத்துடன் உழைத்து வருகின்றனர். இலக்கிய உலகின் வளர்ச்சியினால், பல்களைக் கூழக்க தமிழ்த்துறைகளும் திறனுயவுக்கு உரிய இடத்தை அளிக்கத் தொடங்கியுள்ளன. முற்கூறிய சிலருடன், சி. திட்லைநாதன், பொ. பூனோகசிங்கம் ஆகிய இருவரும் இலக்கிய ஆய்வில் ஈடுபட்டுவந்துள்ளனர். குறிப்பாகக் கடந்த நூற்றுண்டுகளில் சமுத்தின் எழுதப்பெற்ற இலக்கிய ரசைத் திறனுயவு செய்யும் மூயற்சிகள் இப்பொழுது ஆழ மான முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன'

'கடர் மலர்' (1978) என்ற தில்லி ஏட்டில் வெளியாகிய கட்டுரையில் இடம் பெற்ற சில குறிப்புகளை மேலே பார்த்தோம். இக்குறிப்புகளிலிருந்து பேராசிரியர் கைலாசபதியின் அனுகுழறை எவ்வாறு செயற்பட்டுள்ளது என்பதை ஒருவாறு நாம் மனங்கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கிறது. அவருடைய அனுகுழறையைத் தெளிவாக விளக்கிக் கொள்ள இலக்கியச் சிந்தனைகள்' (1983) என்ற நூலில் இடம் பெற்ற கட்டுரையை எடுத்துக் கொள்வோம். இந்த நூலைத் தொகுத்துப் பதிப்பித்திருப்பவர், பிரபல படைப்பாளியும் மார்க்கிய கலை இலக்கிய விமர்சகருமான செ. கணேசனிங்கன் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில், இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்ற கட்டுரை

ன், பேராசிரியர் கைலாசபதியின் சமூகவியல் அழுத்தம் பெற்ற சிந்தனைகளைத் தமுகியதாய் இருப்பதுதான். சமூக வியல் பார்வை தவிர்க்க முடியாமல் மார்க்கியன் சார்ந்ததுதான் என்பதை வாசகர்கள் அறிவார்கள்.

தமிழில் நவீன இலக்கிய விமர்சனம் தொற்றுவதற்கு ரிய மூலனீடுகள் பற்றிப் பேராசிரியர் கைலாசபதி எடுத்துக் கூறும்பொழுது, ஆய்வறிவு முறை, மரபு எதிர்ப்பு உணர்வு, புதிது புணையும் ஆர்வம் ஆகிய அடிப்படை முதல் தேவைகளைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். சி. வை. தாமோதரம்பிள் கௌயை மூலபாடத் திறனுய்வு முன்னேடியாக இனங்காணும் பேராசிரியர், பிஸ்லையவர்களிடம் முனைப்பான விமர்சன வீச்சு காணப்பட்டதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

நவீன இலக்கிய விமர்சன அனுகு முறைப்பற்றிப் பேசும் பொழுது, விமர்சன இலக்கியம் தன்னளிலே செழித்து வளர்ந்துவிட இயலாது. மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு, வரலாறு, மெய்யியல், சமயம் முதலிய எணைய துறைகளில் நிகழும் ஆய்வுகளுக்கிணையந்த முறையிலேயே இலக்கிய விமர்சனமும் இடம்பெறும் என்ற பண்பையும் திறனுய்வாளர் கைலாசபதி வலியுறுத்தியிருக்கிறார். இதனையே தமது 'சமூகவியலும் இலக்கியம்' (1979) என்ற நூலின் முன்னுரை விலே அழுத்தந்திருத்தமாகக் குறிப்பிடுகிறார். அவருடைய அனுகுமுறை என்ன என்பதையும் நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. கைலாசபதி கூறுகிறார்:

'திறனுய்வுத் துறையில் முக்கிய வெளன் கெலுத்தத் தொடர்க்கிய காலமுதல் கலை, இலக்கியம் முதலியவற்றை அவற்றுக்குரிய வரலாற்றுப் பின்னணியிலும் சமூதாயச் சூழலிலும் வைத்தே ஆராய்ந்து வைத்திருக்கிறேன். மார்க்கியத்தைத் தமுகிக் கொண்ட நான்முதலாக அதனை முனைப்பான கூறுகளில் ஒன்றுகிய சமூகவியலை எனது பல்வேறு ஆய்வுகளுக்கும் பற்றுக்கொடாக்க கொண்டுவந்துள்ளேன். சமூகவியலில் உண்டாகிய ஈடுபாடே ஓப்பியல் ஆய்விற்கு

ஏன்னை இட்டுச் சென்றது. இவற்றின் பயனாக இலக்கியத் தை அறிவியல் அடிப்படையிலே அணுகக் கற்றுக் கொண்டேன்'.

கைலாசபதி மேலும் கூறுவார்: 'நவீன காலத்திலே திறனைய்வு, தனிப்பட்ட ஓர் ஆய்வுப் பிரிவாக இயங்கி வருகிறது. நோக்கம், ஆய்வு முறை, பண்பு, பயன்பாடு இவற்றில் தனக்கெனச் சில சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டுள்ளது. இலக்கண விதிகளை மட்டும் அது பிரமாணமாகக் கொள்வதில்லை. மனித வாழ்க்கையை விவரித்து விளக்கங் கூறும் அறிவுத்துறைகள் பலவற்றை அது சார்ந்துநிற்கிறது மனிதப் பண்பியல் துறைகளான வரலாற்றியல், தொல்பொருளியல், மெய்யியல், அழியல், மொழியியல் முதலியவற்றுடன் சமூக விஞ்ஞானத் துறைகளான மாநிலவியல், சமூகவியல், உளவியல், அரசியல், பொருளியல், மக்கடபண்பாட்டியல் என்பனவும் இலக்கிய-ஆய்வுக்கு இருந்து, இன்றிய மையாதன. தனித்தும், சார்ந்தும் இயங்கும் திறனுய்வை முற்கால இலக்கிய ஆய்வுகளிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது'.

பேராசிரியர் கைலாசபதி "தமிழும் விமர்சன இலக்கியம்" என்ற தமது கட்டுரையிலே ('இலக்கியச் சிந்தனைகள்' என்ற நூலில் இடம்பெற்றது), பண்டிதத்திறனுய்வு புதுமை மோகத் திறனுய்வு என்ற இரு போக்குகள் பற்றியும் விளக்கிக் காட்டுகிறார். இத்தகைய இருமுனைப்பட்ட விமர்சன அனுகுமுறைக்கு மாற்று மருந்தாகவும், உண்மையான நவீன விமர்சனத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாகவும் விளங்குவது சமூகவியல் அனுகு முறையாகும். இது கணிசமான அளவுக்கு மார்க்கியத்தினால் நெறிப்படுத்தப்படுவதோன்று எனக்கொள்ளலாம்'. இவ்வாறு தமது அனுகுமுறையை நியாயப்படுத்தும் கைலாசபதி, இந்த அனுகு முறையின் சிறப்பியல்புகளையும் எடுத்துரைக்கிறார்.

"இலக்கியத்தை அடிப்படையில் சமூக விளைபொருளாகக் கொண்டு, அதனை உரிய வரலாற்றுச் சூழலில்

வைத்து நோக்கி, அதன் உயிராற்றல் காலத்துக்குக் கட்டுப் பட்டும், காலத்தை வென்றும் நிற்கும் தன்மையை வளக்கு வடே சமூகவியல் அணுகுமுறையின் பிரதான அம்சங்களாகும்'.

வரலாற்றுப் பார்வை, வர்க்க ஆய்வு, அழகியல் அக்கறை ஆசிய மூன்றையும் இனைத்து விமர்சிக்கும் பார்வை கைலாசபதியடையது. பொதுவுடைமைக் கோட்பாட்டில் நம்பிக்கை கொண்ட கைலாசபதி, சிவத்தம்பி, முருகையன், கே. சண்முகவிங்கம், என். சண்முகரத்தினம், எம். ஏ. நுஸ்மான், சி. மென்னகுரு, இனைய பத்மகுபான் முதலியோர் அண்மைக்காலத்திலே, “வீமர்சனத்திலே ஆழமான பார்வையையும் நூட்பமான திறன்முறைகளையும் புகுத்தியவராவார்” என்கிறார் பேராசிரியர். விமர்சன இலக்கியம் ஆற்றலும் ஆழமும் பெற வேண்டுமாயின் ‘அது உலகத்தை மாற்றியமைப்பதற்கும் உழைக்கும் வர்க்கமும் அதன் நேசாக்கிகளும் ஓயாது பயண்படுத்தும் அறிவாயுதமாகவும் இருத்தல் வேண்டும்’ என்கிறார் கைலாசபதி. அவ்வாறு பார்க்கும் பொழுது செ. கணேசனிங்கன், சி. சிவசேகரம் என்ற இருதிலிர மார்க்கிய விமர்சகர்களின் பெயர்களைக் குறிப்பிடாமல் விட்டுவிட்டாரென்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும்.

இறுதியாக ‘இலக்கியமும் திறனைய்வும்’ என்ற நூலிலே பேராசிரியர் கைலாசபதி தெரிவித்திருக்கும் கருத்துக்களைத் தொகுத்து நோக்குவோம்.

‘செய்முறைத் திறனைய்வு எமது இலக்கிய உலகிற்காணப்படும். ‘அநுபூதி நெறி ரசனை’ என்ற தீங்கிளைத் துவிரிக்கும் மாற்று முறையாக அமைய முடியும். ஆரம்ப நிலையில் அது இன்றியமையாததாகும். இல்லாவிடில் பகுத்தாய்வுக்கும் உறுப்பாய்வுக்கும் இடந்தராத முடுமந்திரமாகவே கவிதை இருக்கும். செய்முறைத் திறனைய்வு மூலமாகவே, கவிதை ஆய்வானது அகநிலைப்பட்டதாயன்றிப் புறநிலை சார்ந்ததாய் அமையும் வாய்ப்பைப் பெறுகிறது. விதி முறையா

லன்றி விவரண முறையாலும், விளக்க முறையாலும் இலக்கியத்தைச் சுவைக்கும் நெறி வளர்ச்சிபெற முடியும்’.

பேராசிரியர் கைலாசபதியின் கருத்துக்களைத் தொகுத்து நோக்கும்போது ஈழத்திலே பல நெறிகளையும் உள்ளடக்கிய சமூக வரலாற்றுப் பின்னணியில் இலக்கியத்தை மதிப்பிடும் போக்கு வளர்ந்து வருவதை அவர் விழும்பி வலியுறுத்தினார் என்பது தெரியவருகிறது. சமூகவியல் பார்வை கைலாசபதியினுடையது. அதில் மார்க்கியம் கலந்திருப்பதையும் அவ்வானிக்கலாம். அதே சமயம், வரட்டு மார்க்கிய சுலோகங்களை உச்சரிக்காமலே, கல்விமான் என்ற முறையிலே, பரவலாகவும் ஆழமாகவும் அவர் இலக்கியத்தை விமர்சித்தார். இன்றைய இலக்கியப் போக்குகளின் கலாசார வேர்கள் 19ஆம் நூற்றுண்டிலிருப்பதை அவர் கோடிட்டுக் காட்டினார். 19ஆம் நூற்றுண்டுத் தமிழ் அறிஞர்கள் பற்றிய புனர் மதிப்பீடுகள் கைலாசபதியின் தனியான சிந்தனைகள்.

கைலாசபதியின் திறனுய்வும் குறையும்

சமகாலத் தமிழ் இலக்கியப் போக்கில் ஈழத்தவர் ஆற்றிவரும் பங்கு முக்கியமானதாகவும் முன்னேடியாகவும் அயைவதைத் தமிழ் பேசும் நல்லுலக இலக்கிய மாங்கள் மாத்திரமானதி, தமிழியல், தமிழ் இலக்கியம் போன்ற துறைகளில் ஈடுபட்டுள்ள பிறவொழியினரும் அறிசர் அத்தகையோர் ஆற்றிவரும் பங்குகள் அண்டத்துயும் பற்றியோ, அத்தனைபேரின் பெயர்ப் பட்டியலையோ தருவது உசிதமான்று எனவே, இத்துறையில் பங்காற்றி வரும் ஈழத்தவர்களில், விமர்சனம் அல்லது திறனுய்வுத் துறை சம்பந்தமாகச் சில முக்கிய பணியைச் செய்து மறைந்த ஒருவர் பற்றி, அவர் எழுதியள்ள நூல்களைக் கொண்டு மாத்திரம் (நூல் வடிவில் இடம் பெறாத அத்தனை கட்டுரைகள், விரிவுரைகள், பேசுக்கள் போன்றவற்றைக் கணக்கெடுக்கவில்லை)இங்கு ஆராய்வோம்.

பேராசிரியர் கனகசபாபதி கைலாசபதி பற்றியே இங்கு கணிப்புக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறது. இவர் பல்கலைக் கழக ஆசிரியராக மட்டுமன்றி, பத்திராதிபாகவும் திறனுய்வாளராகவும் நின்று ஈழத்துச் சமகால இலக்கியத்துக்கும், தமிழ் இலக்கியம், ஓப்பியல் இலக்கியம் ஆகிய துறைகளுக்கு மாகப் பல்வேறு நிலைகளில் நின்று புத்தாக்கம் பயக்கும் புது மை நெறிகளைச்சுட்டியும், வழிகாட்டியும் தொழிற்பட்டார்.

நூலாசிரியருக் கூட அவர் திறனுய்வுத் துறைக்காற்றிய பண்பு நெறிகளே இங்கு உணர்த்தப்படுகின்றன.

கைலாசபதி கடந்த கால் நூற்றுண்டுக்கும் மேலாகத் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் விமர்சனக் கட்டுரைகளை எழுதி வாதார். இவருடைய கட்டுரைகள் அடங்கிய நூல்கள் வருமாறு:

இநு மகா கவிகள், பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழி பாடும். தமிழ் நாவல் இலக்கியம், ஓப்பீயல் இலக்கியம், வெஷத நயம் (முருகையனுடன் இணைந்து எழுதியது), Tamil Heroic Poetry, இங்கியமும் திறனுய்வும், பாரதி நூல்கள் மாட்டபேத ஆராய்ச்சியும், திறனுய்வுப் பிரச்சினைகள், மக்கள் சீனம் - காட்சியும் கருத்தும், சமூகவியலும் இலக்கிய யூம், நவீன இலக்கியத்தின் அடிப்படைகள், இலக்கியச் சிற்களைகள். (வேறு சில நூல்கள் தமிழ் நாட்டில் வெளியாகி பிழுப்பநாக அறிகிறோம்).

இந்நூல்கள் அனைத்தும் பற்றிய அறிமுக ரீதியிலான ஆய்வு வேண்டற்படாததாகையால், இவற்றுள் முக்கியமான கிளி நூல்களை மாத்திரம் கணிப்புக்கு எடுத்துக் கொள்ளவோம்.

அதற்கு முன்னர், கைலாசபதியின் இலக்கியக் கோட்டப்பாடுகள் பற்றி அண்மைக்காலமாகப் பலரும் விமர்சித்து வாட்கின்றனர். குறிப்பாக, இந்தியாவில் வெங்கட் சாமிநாதனா, “படிகள்” என்ற சிற்றேட்டினர், “அலை” என்ற ஈழத் துச் சிற்றேட்டினர், மற்றும் சிலர் கைலாசபதிக்குரிய இடத்துக்கூட்டுத்தெகிக்காவிட்டாலும், அவருடைய தீவிர இலக்கியக் கோட்பாடுகள், மாறிவரும் போக்குகளில் செல்லாக் காசா சங்கரன் என்று சுட்டிக் காட்டியுள்ளனர்.

கைலாசபதியின் இலக்கியக் கோட்பாடுதான் என்ன? அவரே கூறுகிறார்: “கடந்த இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கும் மேலாக நான் எழுதி வெளியிட்டிருப்பவற்றைப் பார்க்கும் பொழுது, அவையெல்லாம் ஏதோ ஒரு வகையில் சமூஹாயத் தொடர்புமையுள்ளனன்வாய் இருக்கக் கூடியதேன்.” (முன்னுரை-சமூகவியலும் இலக்கியமும், 1979

இலக்கியத்தின் சமூகவியலுக்கு (Sociological Aspect in Literature) முக்கியத்துவம் அளிக்கும் ஒரு விமர்சகராகவும், மார்க்சியத்தைத் தழுவியவராகவும் கைலாசபதி தன்னை இனங்காட்டிக் கொள்கிறார். எனவே, இலக்கியக் கொள்கைகள் பலவற்றில் ஒன்றூகிய சமுதாயக்கொள்கையைக் கைலாசபதி அனுஷ்டிக்கிறார் என்பது தெளிவாகிறது.

ஆகவே, கைலாசபதியின் இலக்கியக் கொள்கையை முற்றுக் கைலாசபதிகளாதோர், அவருடைய விமர்சன முறையை ஆட்சீசபிப்பதில் ஆச்சரியமில்லை. எனினும், அவ்வாறு எதிர்ப்பவர்கள் காரணமின்றி எதிர்க்கவுமில்லை. மார்க்கிய விமர்சன முறை, இன்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட விமர்சன அனுகுமுறைகளில் ஒன்று. ஆனால் அது மாத்திரமே ஒரெயாரு சரியான பார்வையுடைய விமர்சன முறையுமன்று. கைலாசபதி என்ன செய்கிறார் என்றால், சமுதாயப் பார்வையை எதிர்ப்பவர்களாக ஏனைய பார்வையுடைய வர்களை ஒதுக்கிவிடுகிறார். உதாரணமாக, அழகியலும் இலக்கியத்துடன் இணைந்ததுதான் என்று கூறுபவர்கள், சமுதாயப் பார்வைக்கு எதிரானவர்கள் என்று கைலாசபதி தப்பாகக் கணிக்கிறார். இங்குதான் அவருடைய பலவீனம் தெரிகிறது.

உதாரணமாக, இலக்கியமும் திறனையும் (இரண்டாம் பதிப்பு, 1976) என்ற தமது நூலிலே அவர் இவ்வாறு எழுதுகிறார், “தூய அழகியல்வாதத்துக்கு எதிர் விளைவாகவே சமுதாயக் கொள்கை நடைமுறையிற் செயற்படுகிறது என்னாம்”. இவ்வாறு கூறும் கைலாசபதி நான்கு விதமான திறனையுக்கொள்கைகளை விவரித்துவிட்டு, “தற்காலத் தமிழிலக்கியத் திறனையுப் போக்குகள்” என்ற பிற்சேர்க்கையில் வருமாறு எழுதுகிறார்;

“அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்க்கூடிய, மிகக் குறைந்த அளவு திறனையும் நோக்கும் போக்கும் தமிழில் இன்னும் கெட்டியாக உருப்பெறவில்லை. இது, நமது கவனத்துக்கும்

சிந்தனைக்கும் உரிய செய்தியாகும்”. (பக்கம்:134 - இலக்கியமும் திறனையும்):

இத்தகைய தாராள (Liberal) மனப்பாங்குகொண்ட பேராசிரியர் / திறனைய்வாளர் கைலாசபதி சமுதாயக் கொள்கைக்கு அழுத்தங் கொடுத்து (அழுத்தங் கொடுப்பது சரி, மற்றக் கொள்கையாளர் எல்லோரையுமே ஒரே வார்ப்பில் “அழகியல்வாதிகள்” என்று கூறுவதுதான் சரியில்லை) விமர்சிப்பதுதான் சற்று முரணுக்கத் தெண்படுகிறது.

திறனைய்வாளர் கைலாசபதியின் முரண்கள் எவ்வாறி குற்பினும், அவருடைய ஆங்கில, கிரேக்க இலக்கியப் புலமை, தமிழ் விமர்சனத்திற்குச் செழியமழுட்டியிருப்பதையும் வெறும் ‘நயங்காணல்’ அல்லது ‘ரசனை வெளிப்பாடு’ போன்ற ஆரம்ப நிலையில் இருந்த தமிழ்த் திறனையைச் சமார் இருப்பது இருப்பதைத்தந்து வருஷங்களுக்குள் அவர் சாஸ் திரிய ரீதியாக நெறிப்படுத்தியிருப்பதையும் மறுக்க முடியாது. இவருடன், பேராசிரியர் கார்த்திகைச் சிவத்தம்பியும் குறிப்பிடத்தக்கவராவர்.

மார்க்சியக் கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்கிறோமோ இல்லையோ. இந்த இரு மார்க்கிய விமர்சகர்களையும் தள்ளி விட்டு ஈழத்து இலக்கிய விமர்சனமோ பொதுவான தமிழ் இலக்கிய விமர்சனமோ வளர முடியாது.

பெங்களூரிலிருந்து வெளியாகிய ‘படிகள்’ என்ற இலக்கியச் சிற்றேடு பேராசிரியர் கைலாசபதி பற்றி, பெப்ரவரி 1981 இதழில் கூறியிருப்பது ஒரு முக்கியமான அவதானிப் பாகும்.

“வெறும் அபிப்பிராயங்கள் தமிழகத்தில் விமர்சனமாக இருந்த சூழலில் ஓர் உலுக்கு உலுக்கி விமர்சனம் விஞ்ஞான அடிப்படைகளில் செய்யப்பட வேண்டும் என்றும் அபிப்பிராயங்களாக இருந்த விவர்சனம் சமூகவியல் குணங்கள்

கொள்ள வேண்டும் என்றும் மிக வலிமையாக ஒங்கிப் பேசிய கவர்ச்சியான குரல் கைலாசபதி யினுடையது”.

பேராசிரியர் கைலாசபதி சமாவை இலக்கியப் போக்கில் ஆற்றிவரும் பங்கைக் கணிப்பது போன்று, பேராசிரியர் சி.கி மறைமலை எழுதிய “இலக்கியத் திறனுட்பு - ஓர் அறிமுகம்” (1979) என்ற நூலில் எழுதிய வாசகம் அமைந்துள்ளது, “கைலாசபதி யின் பல்துறை அறிவும், பரந்த கலவியும், அவரது திறனுட்புக்குத் தனி மெருகு அளிக்கின்றன. கைலாசபதி யின் கருத்தை ஏற்க மறுப்போரும் அவரது தருக்கவியல் அனுகு முறையை, செய்திகளைக் கோர்வைப்படுத்தி, அவற்றின் நிறை குறைகளை ஆய்ந்து, கொள்வன கொண்டு கொள்ளாதன் தன்னி, திட்டவட்டமான ஒரு முடிவு உரைக்கும் அறிவியற் பாங்கான வழி முறையைப் பாராட்டவே செய்வார்”.

ஒப்பியல் இலக்கிய ஆய்வுத் துறைக்குக் காள்கோல் நாட்டிய பெருமையென்றே கைலாசபதி யின் முக்கியத் துவத்தை உணரவைக்கும். பல்லவர் கால இலக்கியம் பற்றியும் அகல்யை பற்றியும், பாரதி பற்றியும், க. நா. சு. பற்றியும், கவிதை பற்றியும், நாவாசு பற்றியும் புதுமையான கருத்துக்களைக் கைலாசபதி தெரிவித்திருக்கிறார். இவை ஆராயத் தக்கனவாயினும், விமர்சகரின் தற்புனைவான சிந்தனைகளைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. “புத்திலக்கிய விமர்சகர்கள் பலருக்கும் அவர் ஆசர்சமாக விளங்குகிறார்” என்பதில் ஜயமில்லை. சங்க இலக்கியம் முதல் புதுக்கணிதத் வரை, செல்வக்கேசவராய முதலியார் முதல் ஷவகுமாரன் வரை, வ. வே. சு. ஜயர் முதல் இன்றைய சிறுகதையாசிரியர்கள் வரை, பிரதாப முதலியார் சுரித்திரம் முதல் இன்றைய நாவால்கள் வரை, மனோன்மணியம் முதல் இன்றைய முற்பொக்கு நாடகங்கள் வரை, அவர் பாவலாக யாவற் றையும் பண்டித மேதாவித்தனத்துடனும், நலீனத்துவமார்க்கியப் பார்வையுடனும் விமாசித்திருக்கிறார்.

கலாநிதி தி.சு. நடராஜன் (துமிழ் இலக்கிய விமர்சகர்கள் - கட்டுரைத் தொகுப்பு-1979) கூறியிருப்பது போல்

“கைலாசபதி கல்வி நெறி மரபின் ஆய்வறிவாளராகவும், அதே நேரத்தில் விமர்சனப் பாங்குடையவராகவும் விளங்குகிறார்”.

சமகாலத் தமிழ் இலக்கியமும், கைலாசபதி யின் திறனுட்பும் பிரிக்க முடியாதவை. அதே சமயத்தில், கைலாசபதி யின் குறைகள் (இலக்கியத் திறனுட்பு அடிப்படையிலே) பற்றியும் இங்கு சிறிது பார்த்தல் அவசியம்.

பேராசிரியர் க. கைலாசபதி “தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” என்ற ஒரு நூலை எழுதி வெளியிட்டார். அந்த நூல் சமூகவியல் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டதானால், க. நா. சு. குழுவைச் சேர்ந்திருந்த வெங்கட் சாமிநாதன் ‘மார்சலின் கலவறையிலிருந்து ஒரு குரல்’ என்றைத்து அந்த நூலை விமர்சித்தார். அதற்கு மறைமுகமாகப் பதிலளிக்கும் வகையில், க. நா. சுவையே கைலாசபதி விமர்சித்து ‘மல்லிகை’ யில் எழுதினார். அக்கட்டுரைகளே புத்தக வடிவில் வெளி வந்திருக்கின்றன. இலக்கிய விமர்சன முயற்சிகளில் மேற்கொண்ண அப்பியாசங்களும் இடம்பெறுவது தவிர்க்க முடியாததாயினும், இவை பொதுவாக நல்ல ரசனையைத் தருவன அல்ல.

பேராசிரியர் கைலாசபதி, எழுத்தாளர் / விமர்சகர் க. நா. சுப்பிரமணியம் பற்றி என்ன கூறுகிறார் என்று பாரப் போம். “க. நா. சுவை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட போதிலும், நமது இலக்கிய உலகில் நிலவும் ஒரு திறனுட்புப் போக்கைத் திறனுட்பு செய்வது” தனது நூலின் நோக்கம் என்று கூறும் ஆசிரியர், “க. நா. சு. தற்சமயம் முழு மூச்சாகப் போர்க்களத்தில் யுத்த சண்டத்தனும் நிற்கவில்லையாயினும், அவரது சீடர்கள் ஆர்காங்கு குரல் எழுப்பிய வண்ணமுள்ளனர்” என்றும் குறிப்பிடுகிறார்.

வர்க்க முரண்பாட்டிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் இந்தச் சமூகவியலாளர், ‘திறனுட்பு என்பது எப்பொழுது மே வாதப் பிரதிவாதங்களின் அடிப்படையிலும் வர்க்க

முரச்பாடுகளின் அடிப்படையிலும் தொன்றும் தத்துவப் போராட்டங்களின் வெளிப்பாடாகவுமே அமைந்து வந்துள்ளது' என்கிறார்.

"திறனுய்வு" என்ற சொல் "விமர்சனம்" என்று பழகி விட்ட பதம் கொடுக்கும் அர்த்தத்தைத் தருவதல்ல. அதே வேளையில், பேராசிரியர் கைலாசபதி, தில்லித் தமிழ்ச் சங்கத்தின் கடல் கடந்த தமிழ் மலர், 'கடர்' (1978)இல் எழுதிய 'ஸமூத்தில் இலக்கியத் திறனுய்வு' என்ற கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

நவீன காலத்திலே 'திறனுய்வு' என்னுஞ்சொல் குறிப்படதேயே முற்காலத்திலும் இலக்கண நூல்கள் குறித்தன என்பதற் கிண்ணி. பண்ணடக் காலத்தில் அணியிலக்கணம் திறனுய்வின் ஒரு பகுதியையே சிறப்பாக ஆராய்ந்தது, உவமை, உருவகம் முதலியன செய்யுஞ்கு அழகு செய்வனவாய், மெருகூட்டு வனவாய் அமைவன என்பதே அணியிலக்கணத்தின் அடிப்படைக் கருத்தாகும். அதற்கிணைய அணிகளை நுனுக்கமாக வகுத்துமைத்தனர் அணியிலக்கண நூலாசிரியர்கள். ஆனால் இன்று நாம் திறனுய்வு எனக் கருதுவது அணியிலக்கணத்தை மட்டுமல்லது. அழகைச் சுறைப்பதுடன் அதனேடு பிரிக்க இயலாதவாறு பினைக்கப்பட்டிருக்கும் செய்திகளையும், சிந்தனைகளையும், கருத்துருவங்களையும் கண்டு கொள்வதும். அவற்றை மதிப்பிடுவதும் அவற்றுக்கு விளக்கம் உரைப்ப தும் திறனுய்வின் பண்பும் பயனும் ஆகும். முற்காலத்தின் அணியிலக்கணம் விதிமுறையில் அமைந்தது எனக் கொண்டால், இன்றையத் திறனுய்வு விவரித்து விளக்கும் முறையைப் பற்றுக்கோடாய்க் கொண்டது என்பதில் தவறின்லை'.

இவ்வாறு கூறிச் செல்லும் கைலாசபதி, விமர்சனத்தை ஓர் ஆய்வறிவு சார்ந்த துறைக்கு உள்ளேயே வகுக்க முற்படுகிறார். உண்மையில் நமது நாட்டு முன்னணி விமர்சகர்களைக் குறிப்பாகப் பல்கலைக் கழகங்களில் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களை விமர்சகர்கள் என அழைப்பதைவிட ஆய்வறி

வாளர் (Intellectuals) என வீவரிப்பதே பொருந்தும். (இன்டலெக்ஷன்வதுக்குப் 'புத்திஜீவி' என்பது எவ்வளவு பொருத்தமில்லையா, அதே போல கிரிட்டி விலஸ்' என்பதற்குத் திறனுய்வு என்ற சொல் பொருத்தமில்லை. 'விமர்சனம்' என்பதே உரிய சொல் எனக்கருதுகிறேன்).

பல்கலைக்கழக மட்ட விமர்சகர்களை ஆய்வறிவாளர்கள் என நான் கருதுவதற்குக் காரணமாக இருப்பதே பேராசிரியர் கைலாசபதியின் ஒரு கூற்றாகும்.

"இன்று திறனுய்வுக்களை ஸமூத்தில் முக்கியமான ஒரு கட்டடத்தை வந்தடைந்துள்ளது தாய்பொழி மூலம் உயர் கல்வி நடைபெறும் சூழ்நிலையில் பலதுறைக் கல்விப் பயிற்சி பெற்றவர்கள் இலக்கியத்துறையில் எழுத்தாளராகவும், திறனுய்வாளராகவும், வாசகராகவும் நுழைகின்றனர். தமிழ் சற்கோரின் தனிப்பட்ட உரிமையாக, இலக்கியம் இனி இருத்தல் இயலாது. இந்தோ, புதிய எதிர்ப்பு ஆற்றலையும், புதிய வாய்ப்புகளையும் இலக்கிய ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கிறது. இதேவேளையில், புதிய புதிய அரசியல் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளையும் நாட்டவரை எதிர்நோக்குகின்றன. தமிழூர்ச்சியோ, இலக்கிய இன்பமோ மட்டும் இலக்கியத்துக்குப் போதுமானவையல்ல. இவை யாவற்றுக்கும் ஈடுகொடுக்கும் வகையில், அதே வேளையில் உலக இலக்கியத்தின் உயர்ந்த குறிக்கோள்களைத் தழுவியும் இலக்கிய ஆக்கம் நடைபெற வேண்டிய நிலை இன்றுள்ளது. இதற்கும் திறனுய்வுக்களு பக்கத் துணையாவும் சில வேளைகளில் வழிகாட்டியாகவும் பணிபுரிய வேண்டியிருக்கிறது".

பத்திரிகை ரக விமர்சகன் பல்கலைக்கழக மட்ட பல்துறையறிவு பெற்றிருப்பான் என்று கூற முடியாதிருப்பத னால் பத்திரிகை ரக விமர்சகன் என்றும் ஆய்வாளன் என்றும் பிரிப்பது நமது வசதிக்கு உகந்ததாக இருக்கிறது.

ஆய்வறிவாளர் கைலாசபதி மேற்கண்ட மேற்கோளில், 'உலக இலக்கியத்தின் உயர்ந்த குறிக்கோள்களைத் தழுவி

யும்... இதற்கும் திறனுய்வுக்களை பக்கதுணியாயும் சில வேளைகளில் வழிகாட்டியாயும் பணிபுரிய வேண்டியிருக்கிறது எனக் கூறியிருப்பதையும் அவதானிக்கவும். சமூகவியல் அடிப்படையில் கலை இலக்கியத்தை நோக்கும் ஆய்வறிவாளர் கைலாசபதி, க. நா. சு. வைக் கண்டிக்கும் பொழுது ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ் என்ற ஐரிஷ்காஷரரைக் குருநாதராகக் கொண்டார் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதில் வேடுக்கை என்னவென்றால், இதே கைலாசபதி “நான் விரும்பும் நாவலாசியர்” என ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ்தத் தானே குறிப்பிட்டது தான். பிரபல ஆங்கில இலக்கிய மார்க்ஸய விமர்சகர்களான ரேமண்ட் உவிலியம்ஸ், ஆர்ணல்ட் கெட்டில் போன்ற வர்கள் ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸ் பற்றி விதந்துரைப்பதும் அவதானிக்கத்தக்கது.

எனவே, க. நா. சு. வைக் கண்டிக்க கைலாசபதி உபயோகித்த ஓர் அஸ்திரம் பயனற்றாகிவிட்டது. ஓர் ஆய்வறிவாளர் என்ற முறையில் விமர்சனத்தை விமர்சனம் பண்ணும் முயற்சியில் இவர் ஈடுபட்டுவந்துள்ளார். ‘சமர்’ என்ற ஏட்டிற்கு எழுதிய கட்டுரைகளில் பிரச்சினைக்குரிய சில கருத்துக்களைப் பேராசிரியர் தெரிவித்திருத்தார். இவற்றிற்குப் பதில் எழுதும் முறையில் ‘அலீ’ சில கட்டுரைகளை வெளியிட்டது.

க. நா. சு. பற்றி கைலாசபதியின் மதிப்பீடு என்ன வென்றால், க. நா. சு. ஒரு ரசிக விமர்சகர், கலை கலைக்காகவே என்ற கொள்கையுடையவர். வேதாந்தத்தில் புகவிடம் தேடிய பின்னர் விமர்சனம் அவற்றைப் பொறுத்தவரையில் செத்து விட்டது என்றே கூறுவேண்டும், எனகிறார் கைலாசபதி.

வேதாந்தத்தில் தஞ்சம் புகுவதும், விமர்சனப்பாங்கற்ற விதத்தில் மார்க்சியத்தில் தஞ்சம் புகுவதும் அங்கமாக இன்றுதான். விமர்சகன் ஏதோவொரு தத்துவ அடிப்படையில் தொழிற்படுகிறார். ஆனால் ஆய்வறிவாளனான குறிப்பிட்ட தத்துவங்களைக்கடந்து, பல் தத்துவங்களையும் கூட்டு

மொத்தமாகப் பார்த்து, சார்பற்ற முறையில் வழிகாட்டுவது அவசியமாகிறது.

க. ந. ச. வை ஒரு தரமான இலக்கிய விமர்சகர் என்று இப்பொழுது கூறமுடியாவிட்டாலும் அவர் ஒரு கால கட்டத்தில், தன்னளவில் செலுத்திய பங்கைக் குறைவாக மதிப்பிடமுடியாது. தவிரவும், க. நா. சு. ஒரு தரமான புனைகளை எழுத்தாளர். அவருடைய “பொய்த்தேவ”, ‘ஒருநாள் “அசுரகணம்” ஆகிய நாவல்கள் தமிழுக்கு அழகட்டின. அவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள “பொஸான்ஸ்கினோவி” என்ற சிறுகதையும் அவருடைய ஆளுமையைக் காட்டி நிற்கின்றது.

நமக்கு, க. நா. சுவும் கைலாசபதியும் இங்லாவிட்டால் இந்தப் பிரச்சினைகளே ஏற்பட்டிருக்கா. திறனுய்வுப் பிரச்சினைகளை இனங்கண்டு கொண்டால்தான் வளர்ச்சிக்கு ஆவன செய்யலாம். எனவே, க. நா. சு. வும் கைலாசபதியும் தத்தம் நிலைகளில் நின்று தமது பணிகளைச் செய்துள்ளார்கள் எனக் கூறலாம்.

சித்திரலேகாவின் பின்வரும் அவதானிப்புகள் யாவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கவை.

அழகியலும் சமூகப் பண்பும்

அழகியல்(Aestheticism)பற்றிய முடிவுரு விவாதங்கள் மீண்டும் ஆரம்பித்திருப்பது ஒரு நல்ல அறிஞரும் மேலும் தெளி வு பெறவும், நமது எழுத்தாளர்கள் எந்த அணியைச் சேர்ந்தாலும், படைப்பாளிகள் என்ற முறையில் பொதுவான இலக்கியப் பண்புகள் பற்றி அறிந்து கொள்ளவும் இத்தகைய விவாதங்கள் உதவுகின்றன.

டானியல் அன்றனியை ஆசிரியராகக் கொண்டு 'சமர்' என்ற பெயரில் ஒரு கலை இலக்கிய விமர்சன வெளியீடு தர மான கட்டுரைகளையும் ஆக்கங்களையும் கொண்டு வெளி வந்தது.

"ஆரோக்கியமான குழந்தையில் விவாதங்களையும் விமர்சனங்களையும் வழி நடத்தல், திறந்த மனங்கொண்ட விசாரணைகளையும், சுய பரிசீலனைகளையும் வரவேற்றல், அறி வார்ந்த தளத்தில் நின்று விமர்சன பூர்வமாகத் தங்கள் பார்வையை முன் வைத்தல், விரும்புவோர் கலை, இலக்கிய முயற்சிகளை அரசியற் தளத்திற்குக் கவாபூர்வமாக நகர்த்திச் செல்லல்..." போன்ற நோக்கங்களைக் கொண்டது 'சமர்'. இந்த வெளியீட்டில் பேராசிரியர் க. கௌலாசபதி, சித்திரலேகா மென்னகுரு ஆகியோர் எழுதிய அழகியல் சம்பந்தமான இரு கட்டுரைகள் அவதானிப்புக் குரியலை.

1 இலக்கியப் பொருளுக்கு முதன்மையும் முக்கியத் துவமும் அனித்தபோது அது கையாளப் பட்ட விதம், அல்லது அணுகப்பட்ட விதம் தொடர்பான ஆய்வுகள் அதிகளவு நடை பெறவில்லை. இதனால் கலைப்படைப்பின் அழகியல் அம்சங்கள் பற்றிய உணர்வு எழுத்தாளர்களிடையே சரிவரச் செயற்படவில்லை. உண்மையில் படைப்பின் அழகியலும், உள்ளடக்கமும் வேறு வேறால்.. அழகியல்பற்றிப் பேசுவோர் பிற போக்கானவர் என்ற (தவறான) கருத்தும் வளர்ந்து வந்துள்ளது.இன்று இலக்கியத்துடன் அழகியல் நிலைப் பாட்டையும் சமூகப்பாட்டையும் வற்புறுத்துவார் பலர் இலக்கிய அழகியல் பற்றியும் கவனம் கொள்ளுள்ளனர்.

2 தனிப்பட்ட படைப்பாளிகள் எவரும் ஆழமான ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டதில்லை. இதனால் இளம் எழுத்தாளர்களும் இலக்கிய மாணவர்களும் தெளி வான ஒரு பீண்ணணியில் காலாண்ற முடியாத நிலை தோன்றியுள்ளது. இது மட்டுமன்றி எழுத்தாளர்களே தங்கள் பலம் பலவீளம் குறை நிறை ஆசியவற்றையும் உணர்ந்து மேலும் முயற்சி செய்ய முனையாமைக்கு இலக்கியம் பற்றிய முறையான ஆய்வின்மையும் எழுத்தாளர்களிடையே காணப்படும் மனப்பான்மையும் பலத்த காரணிகளாயுள்ளன.

3 சமூகப் பயன்பாட்டுணர்வு இலக்கிய அரங்கில் நிலை பேற்றைத்து விட்ட இக்கட்டத்தில் எமது குறைகளையும் மனந்திறத்து பேசுவதும் விஷாதிப்பதும் புதிய நிலை மைக்குக்குத் தயார்ப்படுத்தும் என்பதில் சந்தேகமே யில்லை.

(4)

இலக்கியமானது முதல்நிலையில் மனித அனுபவ வெளிப்பாட்டுடன் சம்பந்தப்பட்டது. அனுபவ ங்களை உரைகல்லாகக் கொண்டு தத்துவங்களைத்தேடுவது எத்தகைய உன்னத கருத்துக்களாயினும் வாழ்க்கையின் நிறுபணங்களாக வெளிப்படுத்தாவிடத்து இலக்கியமாகவன்றி வெறும் கருத்தளவிலேயே நின்றுவிடும். எனவேதான், கருத்துக்களை விடவும் வடிவங்களை இலக்கியத்தில் கொண்டு வரவேண்டியள்ளது.

அதே இதழில் பேராசிரியர் கைலாசபதி அழகியல் பற்றிப் பேசவோரை வன்மையாகக் கண்டிக்கிறார். ஆய்வறிவு ரீதியாக அவர் இந்தப் பிரச்சினை பற்றித் தெளிவாகச் சில கருத்துக்களைத் தெரிவித்து போதிலும், அவை பிரச்சினையை மிகமிக இலகுபடுத்துவதிலும் எதிரும் புதிருமாகக் காட்டுவதாகவும் அமைந்திருக்கின்றனவேயன்றி ஆக்க ழர்வமாக அமையவில்லை. உன்மையில் எதிரும் புதிருமான முரண்பாடுகளின் இணைப்பில் புதிய வளர்ச்சியைக் காண முடியுமல்லவா? பேராசிரியர் கைலாசபதி யே இதனை வெறு ஓரிடத்தில் அழுத்தந்திருத்தமாக ஒப்புக் கொள்கிறார். “தமிழ் நாவலிக்கிய உலகம் இரு துருவங்களாகப் பிளவுபடுகிறது. அதேத் தனிமனித நாவல்கள் ஒருபுறம், வேகம் பெற்றுவரும் சமுதாயச் சக்திகளைக் கூட்டாக எடுத்துக் காட்டும் நாவல்கள் மறுபுறம். இவை ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடுவனவே. ஆயினும் நாவலிலக்கியம் தனி மனிதரையும் சமூக இயக்கங்களையும் இணைக்கவல்லது...” (முன்னுரை), “தமிழ் நாவல்களில் மனித உரிமையும் மக்கள் போராட்டமும்”. பதிப்பாசிரியர்: (பாக்கியமுத்து கிறிஸ்தவ இலக்கியச் சங்கம்). இதே முன்னுரையில் கைலாசபதி மேலும் கூறுகிறார்: “நம் காலத்துக்கு உகந்த அழகியலையும் சிருஷ்டிக்கும் மாபெரும் பொறுப்பு, எழுத்தாளர்களுக்கு இருக்கிறது. மனித உரிமைகளின் தன்மையையும் போராட்டங்களின் ஊற்றுக்களையும் எவ்வளவு தூரம் உள் நின்று உணர்ந்து கொள்கின்றனர் என்பதைப் பொறுத்தே அவற்றை அழகியல் அடிப்படையில் ஆக

கும் சக்தியும் அவர்களுக்கு வந்து அமையும் அப்பொழுது தான் உலக நாவல் இலக்கிய வரிசையில் தமிழ் நாவல்களுக்கும் உரிய இடம் கிடைக்கும்”.

இவ்வாறு ஓரளவு “தாராளக் கொள்கையை” கடைப்பிடிக்கும் கைலாஸ், ஏன் சில சந்தர்ப்பங்களில் வெட்டொன்று துண்டு இரண்டு என்ற போக்கில் இரு துருவங்களைச்சட்ட டென்று இங்கண்டு ஒதுக்கி விடுகிறார் என்பதுதான் புரிய வில்லை. மேலே குறிப்பிட்ட தொகுப்பிலேயே ‘இனியவன்’, தி. க. சிவசங்கரன் போன்ற மார்க்கியப் பார்வை கொண்ட விமர்சகர்களுக்குமிடையிலுள்ள வித்தியாசம் கவனிக்கத்தக்கது.

“கலைத்துவம் என்னும் கோட்பாடும் அதனைப் பயன்படுத்துவோருடைய வர்க்க நலன், அக்கறை, பிரமை முதலியவற்றுக்கு இயைய வெவ்வேறு பொருள் குறிப்பதாய் அமையும்” என்று பேராசிரியர் கைலாசபதி கூறும் பொழுது, உன்மையான இலக்கிய மாணவர்களின் பயிற்சியையும், நேரமையையும் விமர்சன ஆற்றலையுமே சந்தேகித்து ஒதுக்குகிறார். இது சரியான பண்டு அல்ல.

பேராசிரியர் கைலாசபதி “சமர்” ஏட்டில் எழுதிய கட்டுரையில் பிரச்சினைக்குரிய பகுதிகள் இருப்பதுபோல நியாயமான, தகுக்க ரீதியான கருத்துக்கள் இருப்பதையும் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

“இலக்கியத்தில் கலையழகு” பற்றிக் கூறுபவர்களின் கருத்து எவை என்று அனுமானமாகக் கட்டுரை ஆசிரியர் ஏழு அம்சங்களை நிரப்புத்தியுள்ளார். அவற்றில் உன்மைகள் காணப்படுகின்றனவென்றாலும், அவை முற்று முழுதான உன்மைகள்லல் என்பதை நிதானமாகப் படித்தால் புரியும். உதாரணமாக, “உளவியல் பிரச்சினைகளே நலீன இலக்கியத்திற்கு ஏற்றவை” என்று அழகியல்வாதிகள் வலியுறுத்துவதாகக் கட்டுரை ஆசிரியர் கூறுகிறார். நவீன எழுத்தாளன் சமுதாயத்தை — புற உலகை — புறக்களித்து அக உலகு

பற்றி மாத்திரம் எழுதுவதே கடினம். ஆனால் ஜெயகாந்தன் போன்று கலைநயமாக இரண்டையும் சேர்த்து, இணைத்து ஏழு தலாந்தானே? இந்திரா பார்த்தசாரதி, ராஜம் கிருஷ்ணன் போன்றவர்களும் தத்தமது மட்டங்களில் நின்று சமுதாயத் தைச் சித்திரிக்கின்றனர் தானே? காந்தியவாதம் விமர்சக ருக்கு ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாக இல்லை என்பதற்காக அத் தத்துவக் கதைகளை வரவேற்காமல் விடலாமா? விஷயம் என்னவென்றால், அத்தகைய நாவல்களிற் காணப்படும் கலை நயத்தை, பொதுவுடைமைக் கருத்து நாவல்களிற் காணமுடியாதிருப்பதுதான். புதிய உள்ளடக்கத்துக்குப் பொருத்த மான புதிய உருவம் அமைவது இயல்புதான். விமர்சன நோக்கும் வேறுபடுத்தான். ஆனால் “புதுக் கவிதை” என்ற பெயரில் வெளிவரும் சுலோகங்கள் “கவிதையாக” இல்லாமல் “படிமங்களாக” மட்டும் இருப்பதை தாம் பார்க்கிறோம். புதிய விமர்சனத்திலும் கூட புதிய உள்ளடக்கம் என்ற போர் வையில் புதிய உருவமான “புதுக் கவிதை”யை நியாயப் படுத்த முடியாதிருக்கிறது. இந்த நிலையில், உப்புச்சப்பு இல்லாதவற்றை, குப்பையிற்றுன் போட வேண்டும். வெறும் கருத்துக்காகப் பாராட்டுவதென்றால், கட்டுரைகள் நேரவையில்லை. நாடகத்திற்குப்பதிலாக Magic Shows போதும். “கலை” என்பது தனியுடைமைச் சமுதாயத்திலுஞ் சரி பொது ஒட்டைமைச் சமுதாயத்திலுஞ் சரி அழியல் சார்ந்ததே. “அழியல்” என்ற சொல்லே கோளாறுக்குக் காரணம். “செம்மை” அல்லது “செய்வன திருந்தச் செய்யும்” பண்ணபையே வடிவம் அல்லது அழகு என்று நான் கருதுகிறேன்.

நமக்கு வேண்டியவை சமூகப் பண்பும் செம்மைப் பொலி வும் இனைந்தவை. நமக்குள்ள வேறுபாடுகளைக் கூர்மைப் படுத்த இரு துருவங்களாக நம்மையே பிரித்துக்கொள்ள இந்த “அழியல் பிரச்சினை” உதவுகிறதேயன்றி, வேற்றுமையிலும் ஒற்றுமை காண உதவவில்லை. இவ்விதமான சமரசம் முற்றுக் கத் தோற்றுவிட்டது என்றும் கூறுவதற்கில்லை.

இவ்வளவுங் கூறுவதனால், பேராசிரியர் கைலாசபதியின் ஆளுமையைக் குறைவாக மதிப்பிடுவதோ, அவர் பெருமை

யை மறைப்பதோ அல்ல. நமது நாடு பெருமைப்படத்தக்க இந்தாற்றுண்டின் சிறந்த ஆய்வறிவாளர்களுள் அவர் முன்னணியில் நிற்கிறார். ஆனால், அவருடைய கருத்துக்கள் சில வளர்க்கிக்குத் தடையாக. அநாலுமியான முட்டுக்கட்டைகளைப்போட்டன என்பதே எனது முறையீடு.

“கலை இலக்கியத்தைப் போல, இயற்கையையும், மனிதனையும், சமூக நிலைகளையும் பற்றிய மனிதனின் புரிதல்களையே இயற்கை விஞ்ஞானங்களும், சமூக விஞ்ஞானங்களும் வெளிப்படுத்திய போதிலும் இவற்றினால் பதிலியாக்கப்பட முடியாத வேறு ஏதோவொன்றிறுப்பதனாலேயே நாம் இலக்கியத்தையும் கலையையும் மேலதிகமாகக் கோருகிறோம். பதிலியாக்கப்பட முடியாத அந்த அம்சம் கலைத்துவமும், அது தரும் உணர்வுப் பாதிப்புந்தான். அனுபவப் பாதிப்பு, அதனின் வெளிப்பாடாக வரும் விஷயம், தேர்வு, அழுத்தம், உத்தி, மொழி நடை... பிரக்ஞா என்பன இக்கலையம்சத்தைச் சாத்தியமாக்கும் கூறுகளாம்”. (அலை - 13 ஆவது இதழ்).

உள்ளடக்கச் சிறப்புக்காகப் பாராட்டப்பட்ட நமது முன்னணி எழுத்தாளர்களின் தமிழ்ச் சொல் வறுமையை யேசுராசா இந்த இதழில் உதாரணங்களுடன் விளக்கியிருப்பதும் வரவேற்கத்தக்கது.

மு. புஷ்பராஜன், பேராசிரியர் வெவ்வேறு இடங்களில் தெரிவித்த கருத்துக்களைத் தொகுத்துக் கூறித் தனது எதிர்ப்பைத் தெரிவிக்கிறார். புஷ்பராஜன், கைலாசபதியை தனிப்பட்ட முறையில் தாக்கி எழுதியிருப்பது வரவேற்கத்தக்க தேயல்ல. அதே வேளையில், கலையை கெட்டுப்போன ஆக்கப்படைப்புகளை அவர் சரியாக உதாரணங் காட்டியிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. மு. தலையசிங்கம் என் மதிக்கப்படுகிறார் என்பதற்கான விளக்கமும் பெரும்பாலுஞ்சரி. ‘‘புதுக் கவிதை’’ பற்றி வானமாமலை, கைலாசபதி, முருகையன் ஆகியோர் தெரிவித்துள்ள கருத்துக்களில் நிற்கும் உண்மையைத் தட்டிக்கழிக்க முடியாது. அதே வேளையில், ‘‘தோணி வருகிறது’’ முன்னுரையில் கைலாசபதி, மகாகவி பற்றிக் குறிப்பிடாததும் விசனிக்கத்தக்கது.

மற்றும்

கைலாசபதி பற்றி

பேராசிரியர் கைலாசபதி மறைந்தார் என்ற துயரச் செய்தி, தமிழ் உலகையே கவலைக் கடவில் மூழ்கச் செய்தது. கண்ணீர் சிந்தாத தமிழ் நெஞ்சமே இல்லை. கடைக்கண ணில் நீர் இன்னமும் காயவில்லை. ஆனால் ஒரு மாதகாலம் உருண்டோடிவிட்டது.

நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் அஞ்சலிக் கூட்டங்கள் நடத்தப்படுகின்றன... பேராசிரியர் ஒரு யூ. புருஷர். தமிழ் இலக்கியம் என்ற பெரும் நாவாயைத் திசைதிருப்பிய மானுமிய. எமது நாட்டிலே தேசிய இலக்கியம் தோன்ற வழிவகுத்த பிதாமகன். நவீன ஈழத் தமிழ் இலக்கியம் இயல்பான மன்னாசணையுடன் உருவெடுத்துவாங்ம் இவ் வேலையிலே, வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர் திடீரென மறைந்ததால் எழுந்த துப்ப சாகரத்திலிருந்து இன்னமும் நாம் வெளியே வரவில்லை...

ஆர். சிவகுருநாதன்
பிரதம ஆசிரியர், தினசரன்

பேராசிரியர் கைலாசபதி எம் சிந்தணைகளையும் இதயங்களையும் கவர்ந்தவர். அவரது திடீர் மரணம் எம் நெஞ்சங்களைப் பாரமாக்கியது. சிந்தணையை மழுப்பி கண்களில் நீரை நிரப்பிவிட்டது... கலை, இலக்கிய விளர்சனம் அவரது கைவந்தக கலை, “விமர்சனம் என்பது உலகை விபரிப்பது மாத்திரமன்று, அது உலகத்தை மாற்றி அமைப்பதற்கு உழைக்கும் வர்க்கமும் அதன் தேச சக்திகளும் ஓயாது பயன் படுத்தும் அறிவாயுதமாயும் இருத்தல் வேண்டும்” என்று (பேராசிரியர் கைலாசபதி) குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ் விஞ்ஞானக்கருத்தே அவரது கோட்பாடாகவும் சித்தாந்தமாகவும் இருதிவரை நிலவியது...

காலத்துக்கு முந்திய தீர்க்கமான சிந்தணை முடிவுகள் அவரது எழுத்தில் புதைந்துள்ளன.

செ. கணேசலிங்கன்
ஆசிரியர், குமரன்

(இலக்கியச் சிந்தணைகள் எனும் நூலின் முதலுரை, பதிப்புரையிலிருந்து. பேராசிரியர் மறைந்த 31ம் நாள் நினைவாக இந்நால் 1983ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் பிரகரமானது.)

கே. எஸ். சிவகுமாரன் (53) பத்திரிகை, வானேலி, தொலைக்காட்சி ஆகிய வெகுசனத் தொடர்பு சாதனங்கள் மூலம் கலை, இலக்கியப் பரிவர்த்தனைகளைச் செய்து வருகிறார்.

தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளையும் பயன்படுத்து பவர், ஒரு கலைப்பட்டதாரி.

“Tamil Writing in Sri Lanka” (1974) “சிவகுமாரன் கதைகள்” (1982) “கலை இலக்கியத் திறனாய்வு” (1989) ஆகிய மூன்று நூல்களை எழுதிய இவருடைய நான்சாவது புத்தகம் “கைலாசபதியும் நானும்,”

இவர், உள்ளராட்சிச் சேவை அதிகாரசபை அலுவலகம், (தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர்), இலங்கை ஓலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம், (பகுதிநேர தமிழ்/ஆங்கில அறிவிப்பாளர், தமிழ் / ஆங்கில செய்தி வாசிப்பாளர், செய்தி உதவி ஆசிரியர், தமிழ்ச்செய்திப் பிரிவுப் பெற்றுப்பாசிரியர், கலை இலக்கியை தமிழ், ஆங்கில விமர்சகர், செய்தியின் பின்னணி, வெளிநாட்டுச்செய்தி விமர்சன ஓலிபரப்பாளர்), அமெரிக்கத் தூதரகத்தகவற் பிரிவு (ஆங்கில தகவற்றுறை உதவி யாளர்) ஆகிய நிறுவனங்களில் பணியாற்றிவிட்டு, இப்பொழுது “The Island” என்ற ஆங்கிலத் தினசரியின் Deputy Features Editor ஆக (சிறப்பங்களுக்குப் பொறுப்பான இனை ஆசிரியராக) கடமை புரிவதுடன் அப்பத்திரிகையின் “Culture” என்ற வாராந்தப் பக்கத்தை எழுதித் தயாரித்து வெளியிட்டு வருகிறார். “Gleanings” என்ற தலைப்பிலும் இவர் பத்தி ஒன்றை எழுதிவருகிறார்.

கே. எஸ். சிவகுமாரன், கொழும்புப் பல்கலைக் கழகத் தில் பகுதி நேர பத்திரிகைத்துறை விரிவாளர்யாளராகவும், கலாசார அலுவல்கள் அமைச்சின் கலைக்கழகத்தின் ஆங்கில இலக்கியத் தேர்வுக்குழுமின் உறுப்பினராகவும், PEN அமைப்பின் இலங்கைக் கிளையின் துணைத்தலைவர்களில் ஒரு வராகவும் தொழிற்பட்டிருக்கிறார். இங்பொழுது ‘யனைச் கோ’ இலங்கைக் கிளையின் நிர்வாக சபையில் இவர் இடம் பெற்றிருக்கிறார். திரைப்பட, நாடக விழாத்தேர்வுக், குழக்கள் பலவற்றில் இவர் இடம் பெற்றிருக்கிறார். ரூபவா ஹினியில் “ஊர்க்கோலம்” என்ற கலை, இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பையும் ஓளிபரப்பிவருகிறார்.

பார்ட்சைத் துணைக்களத்தில் உதவிப் பார்ட்சை ஆணையாளராகப் பணிபுரியும் புஷ்பா சிவகுமாரனை மணந்துள்ளார். இவர்களுக்கு ரகுராம், அநந்தராம் என்ற புதன்வர்கள் இருக்கிறார்கள்.